

Η Μικρή Μαρία και το Δάσος

13.5.2008

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν η μικρή Μαρία... και η μικρή Μαρία προσπαθούσε να εξηγήσει τα μυστήρια του σύμπαντος.

Αν θες να κοιμηθείς δεν πειράζει, κοιμήσου. *[Σημείωση: Το παραμύθι δόθηκε κατά τη διάρκεια προσωπικής συνεδρίας.]* Θα ακούσεις την ιστορία μετά. Εμείς θέλουμε να μείνεις έτσι ξαπλωμένη και να ακούσεις πολύ ήρεμα όσα σου λέμε. Δεν χρειάζεται να φανταστείς τίποτα. Άφησε τις εικόνες να έρχονται μόνες τους.

Η μικρή Μαρία λοιπόν, ξεκίνησε να πάει μια μέρα στο δάσος. Τα εργαλεία της την είχαν βγάλει πολύ έξω από τον μικρό τόπο που έμενε... από την μικρή πολιτεία όπου έμενε. Τα εργαλεία της ήταν η χαρά, η διασκέδαση, η απόλαυση, η ανάγκη της να βλέπει την ομορφιά παντού. Κι αυτά τα εργαλεία της ψυχής της ήταν που την τράβηξαν έξω από τη μεγάλη πολιτεία, τη μικρή - τη μεγάλη πολιτεία. Κι έτσι, έφτασε στις παρυφές του δάσους.

Το δάσος ήταν σκοτεινό, όπως το δάσος της ψυχής της και η μικρή Μαρία φοβότανε πάρα πολύ το σκοτάδι. Φοβόταν όλα αυτά τα κρυμμένα πράγματα μέσα στο σκοτάδι, όλα όσα κρύβονταν πίσω από τα δέντρα του δάσους. Έτσι, για πολλά χρόνια η μικρή Μαρία πίστευε ότι ήταν πολύ επικίνδυνο το σκοτεινό δάσος, με τον ίδιο τρόπο που κάθε βράδυ πριν κοιμηθεί, φοβόταν ότι κάτι επικίνδυνο υπάρχει στις σκοτεινές γωνιές του σπιτιού κι έσκυβε να δει αν υπάρχει κάτι κάτω από το κρεβάτι ή μέσα στη ντουλάπα, ή πήγαινε διστακτικά και θαρραλέα ταυτόχρονα να ρίξει μια ματιά στο διπλανό δωμάτιο για να βεβαιωθεί ότι δεν πήγαινε κάτι στραβά εκεί.

Το σκοτάδι τη φόβιζε πολύ. Πολλές φορές στον δρόμο, όταν σουρούπωνε, το έβαζε στα πόδια. Έτρεχε για να φτάσει εκεί που ήθελε να πάει, για να διασχίσει πιο γρήγορα αυτό το κομμάτι το σκοτεινό και να κινδυνεύσει λιγότερο. Και τότε τα πόδια της έφταναν στο σβέρκο από το τρεχαλητό.

Η μικρή Μαρία μεγάλωνε, μεγάλωνε, αλλά πάντα φοβόταν το σκοτάδι. «Κοίταξε να δεις, έλεγε στον εαυτό της, δεν χρειάζομαι τίποτα άλλο παρά μόνο φως. Στο φως γίνονται τα πάντα, στο σκοτάδι τι να δεις; Δεν το θέλω το σκοτάδι, το φοβάμαι τόσο πολύ!». «Και να σας πω κάτι; Το σκοτάδι δεν υπάρχει πραγματικά, το σκοτάδι είναι η έλλειψη φωτός», έλεγε η Μαρία στον εαυτό της και στους άλλους, ίσα - ίσα για να τονώσει τη δύναμή της και να αποκτήσει μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση. Γιατί βαθιά μέσα της εξακολουθούσε να φοβάται το σκοτάδι ακόμα και όταν πίστευε ότι, θεωρητικά, το σκοτάδι δεν είναι υπαρκτό.

Έλα όμως που κάποια στιγμή ήρθε η ώρα η μικρή Μαρία να αντιμετωπίσει κι αυτόν της τον φόβο. Γιατί, όσο κι αν έκρυβε αυτόν τον φόβο, όσο και αν τον παράχωνε επιτήδεια κάτω από διάφορες φορεσιές και κάτω από πολύ όμορφες εκφράσεις θέλοντας να δείξει τη γενναιότητά της, αυτός υπήρχε βαθιά στην καρδιά της και την έκανε να χτυπά πιο γρήγορα κάθε φορά που άκουγε τη λέξη 'σκοτάδι', κάθε φορά που άκουγε τη λέξη 'κακός'. Τότε άρχιζε να μπαίνει σε μια κατάσταση εγρήγορσης, έτοιμη για μάχη. Ήταν έτοιμη να βγάλει το σπαθί και να πολεμήσει το κακό. Και το κακό της έκανε αυτήν τη χάρη. Στεκόταν μπροστά της και την περίμενε να το κατακρεουργήσει αλύπητα. Να του κόψει το κεφάλι, να του κόψει τα πόδια, να το κόψει φέτες και να το πετάξει στην πυρά, "στην πυρά του εξαγνισμού", όπως έλεγε. Άλλωστε είχε μάθει ότι αυτός ήταν ο ρόλος του για πάρα πολλά χρόνια... Για πάρα πολλούς αιώνες ο ρόλος του ήταν να δέχεται τη σφαγή, να δέχεται να το κατακεραυνώνουν, να το αποκαλούν αισχρό, χυδαίο, βρώμικο και να το καίνε. Κι αφού είχε μάθει τόσο καλά τη δουλειά του, είχε αποφασίσει ότι δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο από το να ανταποκρίνεται στις προσδοκίες των ανθρώπων.

Έτσι, η Μαρία πήρε τον δρόμο του γυρισμού. Για άλλη μια φορά είχε φτάσει μπροστά στο σκοτεινό δάσος και δεν είχε τολμήσει να μπει μέσα. Κι αν θέλετε να σας πούμε τι έκανε η μικρή Μαρία, έχουμε πολλές ιστορίες γι' αυτήν. Έχουμε να σας πούμε ότι, πολλές φορές προχωρούσε μέχρι τις παρυφές του δάσους κι εκεί κοντοστέκονταν και κατόπιν γύριζε πίσω, λέγοντας στον εαυτό της ότι «Δεν υπάρχει, δεν υπάρχει.... Το σκοτάδι δεν υπάρχει. Το σκοτάδι είναι απλά έλλειψη φωτός, δεν υπάρχει, δεν υπάρχει, δεν υπάρχει...» Και τότε μπορούσε να κοιμηθεί ήσυχα και πάλι.

Και η μικρή Μαρία συνέχιζε αυτήν την ιστορία, συνέχιζε την προσπάθεια. Δεν ήξερε καν τι ήταν αυτό που την καλούσε μέχρι εκεί. Τι την έκανε να φεύγει από την πόλη όπου ζούσε και να πηγαίνει μπροστά στο μεγάλο σκοτεινό δάσος και να το κοιτά, μη τολμώντας να προχωρήσει πιο βαθιά.

Κάποια στιγμή όμως η Μαρία μεγάλωσε και όταν έγινε ολόκληρη κοπέλα πια, με νου και γνώση, όταν άρχισε να ψάχνει τον εαυτό της βαθύτερα, άρχισε να νιώθει ότι κάτι της λείπει. Όμως δεν μπορούσε να το βρει πουθενά αυτό. Έτσι, συνέχιζε να νιώθει ότι κάτι της λείπει μέσα της. Και την πονούσε, την πλήγωνε αυτό που της έλειπε. Την πλήγωνε γιατί δεν ήξερε τι είναι, δεν ήξερε που να το βρει. Ήταν σαν να κυνηγούσε κάτι που δεν υπήρχε.

Μια και δυο λοιπόν, τα πόδια της την έφεραν μπροστά στο μεγάλο δάσος. Είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που το πλησίασε και τώρα το μεγάλο σκοτεινό δάσος ασκούσε μια πολύ μεγάλη επίδραση επάνω της. Ήταν σαν να την καλούσε: «Έλα σε μένα, έλα γλυκιά μου...».

Οι παλιοί φόβοι δεν άργησαν να φανούν και πάλι. Δεν άργησε να ακούσει το καμπανάκι στο πίσω μέρος του μυαλού της που της έλεγε "Που πας; Πες μου πού πας τώρα; Γιατί βάλθηκες στα καλά καθούμενα

να δεις το σκοτάδι; Γιατί βάλθηκες να πας σε έναν τόπο που δεν υπάρχει;”

Για κάποιον λόγο όμως, η μικρή Μαρία, που τώρα πια είχε μεγαλώσει και είχε ωριμάσει, ήθελε να αντιμετωπίσει αυτό που έλεγε εδώ τόσα χρόνια ότι δεν υπάρχει. Τώρα ένιωθε πιο σίγουρη μέσα της. Τώρα ήξερε ότι είχε κατακτήσει το φως, είχε βρει το φως. Ήταν η ίδια φως και δεν την απασχολούσε πια οτιδήποτε άλλο πέρα από αυτό που ήταν η ίδια στην καρδιά της.

- Ωραία λοιπόν, είπε σ’ αυτή τη φωνούλα που άκουγε πίσω από το κεφάλι της. Αφού δεν υπάρχει, δεν υπάρχει και τίποτα να φοβηθώ.
- Μα, είναι άγνωστο, συνέχιζε να της λέει αυτή η φωνή. Δεν γνωρίζεις που πας... Πηγαίνεις στην άβυσσο. Πηγαίνεις εκεί που δεν υπάρχει τίποτα, εκεί που διαλύονται τα πάντα. Πηγαίνεις στο χάος. Που πας Μαρία; Δεν θα υποστηρίξεις... δεν θα υποστηρίξεις το φως;»

Συνειδητοποίησε ότι ήταν η φωνή του παππού της που άκουγε. Εκείνη η συνείδηση που της είχε εμφυσήσει βαθιά στην καρδιά της όταν ήταν μικρή. Αυτή τη φωνή άκουγε, τη φωνή που της έλεγε «Μαρία μη πηγαίνεις στο σκοτάδι, είναι επικίνδυνο». Κούνησε το κεφάλι της για να διώξει αυτή τη σκέψη και συνέχισε τον δρόμο της.

- Ας δούμε λοιπόν, τι υπάρχει εκεί μέσα, είπε και προχώρησε.

Ήταν μια πολύ κρίσιμη στιγμή στη ζωή της. Σαν αυτές τις κρίσιμες στιγμές που ζουν οι άνθρωποι πότε – πότε και δεν μπορούν να τις μοιραστούν με κανέναν άλλον, γιατί κανένας άλλος δεν μπορεί να καταλάβει πόσο κρίσιμες είναι γι’ αυτούς. Μια τέτοια στιγμή ήταν αυτή για την Μαρία: μια στιγμή κρίσιμη. Ένιωθε ότι τα έπαιζε όλα για όλα. Και στο μυαλό της ερχόταν κάθε τόσο σκηνές από το παρελθόν και εικόνες που είχε κρατήσει από τον παππού, τον αγαπημένο της παππού, να της μιλάει για το σκοτάδι, να της λέει παραμύθια με καλούς και κακούς, από την αγάπη του και μόνο, για να την προφυλάξει. Όμως η μικρή Μαρία μεγάλωσε και είδε. Και όταν δεις, δεν μπορείς να παραστήσεις πια ότι δεν είδες... Όταν αρχίσεις να βλέπεις δεν υπάρχει γυρισμός, γιατί τότε γνωρίζεις και δεν μπορείς να ξε-γνωρίσεις.

Έτσι λοιπόν, η μικρή Μαρία είχε πιστέψει τόσο πολύ ότι αυτή είναι φως και το σκοτάδι δεν υπάρχει... Είχε πιστέψει τόσο πολύ σ’ αυτό, που το βίωνε βαθιά μέσα της. Επικαλέστηκε το φως που ήταν η ίδια κι έκανε μερικά βήματα ακόμα προς την πλευρά του δάσους. Το δάσος παρέμενε σκοτεινό και είπε η Μαρία «μμ, ας κάνω λίγα βήματα ακόμα πιο μέσα, κι εγώ με το φως μου θα διαλύσω τα πάντα, θα διαλύσω το σκοτάδι κι επιτέλους θα φανεί ό,τι υπάρχει εκεί». Έκανε τον σταυρό της και προχώρησε.

Λίγα βήματα πιο πέρα ήρθε ένας νάνος. Δεν κατάλαβε στην αρχή ότι ήταν νάνος, νόμιζε ότι ήταν μια αλεπού ή κάποιο άλλος ζώο του δάσους που σερνόταν κάτω από τους θάμνους... Ωστόσο, ήταν ένας νάνος.

- Γεια σου Μαρία, της είπε. Με γνωρίζεις;

Η Μαρία δεν του απάντησε. Δεν ήξερε τι να του απαντήσει. Δεν ήξερε καν τι μπορούσε να απαντήσει σε κάποιον που δεν υπάρχει.

- Αν δεν υπάρχουν δεν μπορείς να μου μιλάς...
- Χμμ, ναι καλή μου, το ξέρω. Ίσως να είμαι λίγο πιο πραγματικός απ' ότι νόμιζες, όμως.

Δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό η Μαρία να συνεχίσει τις ερωτήσεις. Ονειρεύτηκε, οραματίστηκε τον εαυτό της μέσα σε άπλετο λευκό φως για να προστατευτεί, και ανασύροντας όσο κουράγιο μπορούσε να βρει στην καρδιά της, πλησίασε λίγο περισσότερο τον νάνο. Έσκυψε και τον κοίταξε. Δεν μπορούσε να τον δει καλά στο μισοσκόταδο. Ακόμα και το φως της ίδιας ένιωθε πολλές φορές ότι χανόταν. Δεν ήταν τόσο φωτεινό όσο νόμιζε. Έτσι, για λίγη ώρα ο νάνος παρέμενε στο σκοτάδι.

- Τι θα 'θελες να ρωτήσεις Μαρία; Της είπε.
- Ποιος είσαι; Που με ξέρεις; Από πού έρχεσαι και που πας; Τι δουλειά έχεις μέσα στο δάσος..... και γιατί βρίσκεσαι με τη μεριά του κακού; Γιατί δεν μπορείς να αγαπήσεις τον Θεό;

(Γιατί βλέπεις.... κανένας δεν πιστεύει ότι το κακό μπορεί να αγαπάει τον Θεό....) Βρισκόμαστε λοιπόν σε μια πολύ κρίσιμη στιγμή της ζωής της μικρής Μαρίας. Μία στιγμή που ποτέ της δεν συνειδητοποίησε ότι ήθελε να ζήσει κι όμως τα βήματά της την έφεραν εκεί, μπροστά σ' αυτό που αρνούσαν να δει. Την έφεραν μπροστά σ' αυτό που έλεγε ότι δεν υπάρχει.

- Μικρή Μαρία, εγώ κι εσύ είμαστε ένα, της είπε ο νάνος, και τα μάτια του άστραψαν για λίγο μέσα στο σκοτάδι, με μια περιέργη, απόκοσμη πρασινωπή λάμψη.
- Πώς μπορούμε να είμαστε ένα εγώ κι εσύ; Εσύ δεν υπάρχουν, του είπε.
- Γλυκιά μου Μαρία, υπάρχω και είμαστε ένα, πολύ περισσότερο απ' ότι θα μπορούσες να είχες ποτέ φανταστεί. Υπάρχω και είμαι μαζί σου για πάντα. Γιατί τάχα πιστεύεις ότι θα με συναντούσες στον δρόμο σου αν δεν ήμουν εσύ; Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι θα με συναντούσες σ' αυτό το μεγάλο σκοτεινό δάσος αν δεν ήμουν ένα δικό σου κομμάτι; Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι μπορείς να φέρεις κοντά σου πράγματα που δεν σου ταιριάζουν;

Η Μαρία κοντοστάθηκε και σκέφτηκε. Είχε ένα δικίο αυτός ο νάνος (θα 'θελε να τον πει κακομούτσουνο, αλλά δεν τον έβλεπε αρκετά καλά). Ένας νάνος.... τι ηθικό παράστημα μπορεί να έχει ένας νάνος; Σίγουρα δεν συμβολίζει τίποτε καλό και ειδικά όταν τον συναντάς σε ένα

σκοτεινό δάσος. Οι νάνοι είναι κακοί, είναι κομπλεξικοί, είναι πειραχτήρια και δεν αγαπούν τους ανθρώπους.

Ξαφνικά, εκεί που προχωρούσε άφοβη, λέγοντας ότι αυτό που έβλεπε μπροστά της δεν υπάρχει, άρχισε να αναγνωρίζει ότι, όχι μόνο υπάρχει, αλλά η ίδια του έδινε πολλές ακόμα ιδιότητες. Του απέδιδε πάρα πολλά... Του απέδιδε ασχήμια, μίσος, ντροπή... δεν υπήρχε τίποτα καλό στη σκέψη της γι' αυτό το σκοτάδι –το ανύπαρκτο σκοτάδι.

Ο νάνος ζήτησε από τη Μαρία να τον ακολουθήσει και μάλιστα επέμενε. Προσπάθησε να του αρνηθεί, αλλά ήξερε εκείνη την ώρα ότι δεν μπορούσε πραγματικά να το κάνει. Έπρεπε να δει, έπρεπε να καταλάβει τι υπάρχει εκεί. Κι ο νάνος την οδήγησε πιο βαθιά στο δάσος. Την οδήγησε σε μία πόλη μέσα σε τείχη.

- Τι είναι αυτό; Ρώτησε η Μαρία βλέποντας αυτή τη μεγάλη πόλη... (Ήταν αρκετά μεγάλη ήδη για ανθρώπινη πόλη, μόνο που δεν κατοικούσαν άνθρωποι εκεί.) Είναι η πόλη του κακού; Είναι το βασίλειο του κακού;
- Μπορείς να το πεις κι έτσι, της είπε ο νάνος. Έλα μαζί μου.

Για άλλη μια φορά έκανε τον σταυρό της αρκετά φοβισμένη και για άλλη μια φορά η περιέργειά της νίκησε τον φόβο της και προχώρησε... κι ο νάνος σταμάτησε στην πύλη και την άφησε να περάσει πρώτη.

Κι όπως είπαμε, επειδή όταν δεις δεν μπορείς να παραστήσεις ότι δεν έχεις δει και να κάνεις ότι όλα είναι όπως πριν, η Μαρία πέρασε το κατώφλι και μπήκε σ' αυτόν τον χώρο που, όπως η ίδια έλεγε, δεν υπήρχε. Ένας χώρος μαύρος, σκοτεινός. Πιο σκοτεινός δεν γίνεται. Ένα παχύ σκοτάδι που το κόβεις με το μαχαίρι. Κανένα φως, καμία κίνηση, τίποτα. Που είναι το φως μου; αναρωτήθηκε. Περίμενε το φως της να λάμψει παντού και να φωτίσει το σκοτάδι, μα δεν γινόταν τίποτα. Το σκοτάδι ήταν εξίσου πυκνό και άρχισε να αναρωτιέται... Άρχισε να αναρωτιέται πόσο δίκιο είχε πραγματικά όταν έλεγε ότι όλο αυτό δεν υπήρχε. Άρχισε να αμφιβάλλει για την απόφασή της να αφήσει τα πόδια της να την οδηγήσουν εκεί. «Αν τελικά αυτό το σκοτάδι υπάρχει, τότε είμαι χαμένη», σκέφτηκε.

- Τα πράγματα είναι πιο... είναι πιο ουσιαστικά απ' ότι περιμένεις Μαρία, της είπε η φωνή του νάνου. Κοίταξέ με.

Η Μαρία γύρισε προς τη φωνή και είδε κάτι που δεν περίμενε να δει ποτέ. Είδε να στέκεται δίπλα της ένας φωτεινός άγγελος, ένας πανέμορφος φωτεινός άγγελος. Τα πέπλα του ήταν αιθέρια. Ποτέ άλλοτε δεν είχε ξαναδεί... Ποτέ άλλοτε δεν είχε ξαναδεί κάτι τέτοιο. Ένας φωτεινός άγγελος, που το φως του δεν έφτανε πουθενά αλλού. Ήταν τόσο φωτεινός αλλά το φως του δεν διαπερνούσε το σκοτάδι. Αυτός ήταν υπέροχος και δεν έμοιαζε καθόλου με τον νάνο που νόμιζε ότι έβλεπε πριν.

- Τι συμβαίνει; Τον ρώτησε η Μαρία. Τι μου συμβαίνει; Πες μου, βοήθησέ με τώρα!
- Είμαστε ένα Μαρία, της είπε. Είμαστε ένα. Μαρία, το σκοτάδι καθρεφτίζεται στον καθρέφτη του φωτός και παίρνει μορφή. Αυτή είναι η πιο απλή αλήθεια που θα μπορούσε να έχει ποτέ ειπωθεί. Είναι ανεπίτρεπτο να περιμένεις από το σκοτάδι να έχει μορφή. Εσύ είσαι που το μορφοποιείς. Εσύ είσαι το καλούπι. Σε σένα καθρεφτίζεται κι αυτό που του δείχνεις, φτιάχνει. Το σκοτάδι είσαι εσύ, εσύ η ίδια, κι εσύ η ίδια το φέρνεις να καθρεφτιστεί στο φως σου και να μορφοποιηθεί ανάλογα. Τι είναι αυτό που θέλεις να δημιουργήσεις Μαρία; Το σκοτάδι σου έρχεται και το φτιάχνει για σένα.

Τότε η Μαρία κατάλαβε. Την διαπέρασε μια επίγνωση τόσο απαλή, σαν αεράκι. Σαν το αεράκι που κυκλοφορεί μέσα από τα φυλλώματα των δέντρων. Προσπαθούσε να συλλάβει καλύτερα αυτήν την ενεργειακή ροή. Ήθελε να πιάσει το απαλό αεράκι, να το κατανοήσει... κι αυτό κυλούσε κι έφευγε ανάμεσα από τα φύλλα.

- Τι θέλεις να μου πεις επιτέλους; Τον ρώτησε, πολύ πιο ήσυχη τώρα πια.
- Το σκοτάδι δεν είναι κακό Μαρία μου, της είπε ο όμορφος Αρχάγγελος που στεκόταν δίπλα της. Είναι αυτό που το κάνεις να είναι, εσύ το δημιουργείς. Εσύ απλώνεις τα φτερά σου και πετάς ή μαζεύεις φοβισμένα σε μια γωνιά. Και τότε, όλο αυτό που λες σκοτάδι, θα έρθει για να συμπληρώσει τις σκέψεις σου, θα έρθει να σου αποκριθεί πολύ πιστά, πολύ ευλαβικά. Θα έρθει να σου δείξει αυτό που βλέπει σε σένα. Τι νομίζεις ότι βλέπεις σε μένα Μαρία; Τι νομίζεις ότι καθρεφτίζει σε σένα το σκοτάδι αυτήν την ώρα;

Η Μαρία έβλεπε μπροστά της μόνο έναν υπέροχο, ΥΠΕΡΟΧΟ, φωτεινό άγγελο.

- Αυτό εννοούσα όταν σου είπα ότι εσύ κι εγώ είμαστε ένα, συμπλήρωσε. Και, λέγοντας αυτά τα λόγια ο φωτεινός άγγελος την πήρε από το χέρι για να την οδηγήσει και πάλι στις παρυφές του δάσους. Έχω να σου δώσω ένα δώρο, της είπε καθώς προχωρούσαν προς τα έξω, κι έβαλε στα χέρια της έναν όμορφο λευκό κύκνο. Έναν λευκό κύκνο με μενεξεδί ανταύγειες. Κατόπιν, κρατώντας και τα χέρια της μαζί με τον κύκνο, τα σήκωσε και τα έβαλε στο κεφάλι της. Τα χέρια και των δυο τους έβαλαν τον λευκό κύκνο με τις μενεξεδένιες ανταύγειες στο κεφάλι, εκεί, πίσω από τα μάτια.

Ο κύκνος άνοιξε τα φτερά του. ήταν πολύ όμορφα αυτά τα λευκά – μενεξεδένια φτερά. Στην πραγματικότητα, έμοιαζαν να βγαίνουν από τα φρύδια της δυο πανέμορφα φτερά.

- Από σένα εξαρτώνται τα δώρα που παίρνεις. Από σένα εξαρτάται το τι δώρα θα πάρεις από το σκοτάδι Μαρία. Από σένα εξαρτάται αν θα

πάρεις φως και αγάπη και στοργή, ή αν διαλέγεις να πάρεις φόβο, θλίψη και πόνο. Εσύ την πλάθεις την ουσία. Εσύ κυβερνάς.

Θέλησε να τον αγκαλιάσει τον υπέροχο λαμπερό άγγελο η Μαρία, αλλά δεν μπόρεσε να το κάνει. Άπλωσε τα χέρια κι αυτός εξαφανίστηκε από μπροστά της, γιατί πολύ απλά.... ήταν η ίδια. Τότε γύρισε σπίτι, στάθηκε μπροστά στον όμορφο μεγάλο καθρέφτη που είχε στην κάμαρά της, κοίταξε τον εαυτό της στα μάτια και του είπε:

- Σ' αγαπώ πολύ και σ' ευχαριστώ για όλα όσα είσαι.

“Η μικρή Μαρία και το Δάσος”. Ας το πούμε έτσι αυτό το παραμύθι. Τελειώσαμε για σήμερα και ζητούμε από τη μικρή Μαρία να σκεφτεί καλά όλα όσα άκουσε και να τ' αφήσει να μούνε στην καρδιά της και να γίνουν όσα επιθυμεί η ίδια....

Και έτσι είναι.
Αμήν